

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/51/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120011520
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120011520.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Dunčka na verejnom zasadnutí konanom dňa 27. septembra 2021 prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci obžalovaného

Y. V.,

nar. XX.XX.XXXX v M., trvale bytom M., F. XXX/XX, na verejnom zasadnutí prítomného,

ktoré podala proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/117/2020 zo dňa 07.05.2021 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný Y. V. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín sp. zn. 2Pv 99/20 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 12.02.2020 v čase o 16.00 hodine v obývacej miestnosti bytu č. XX na adrese I. XXXX v M. pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej hádke, počas ktorej prevrátil konferenčný stolík pritláčal poškodeného svojho otca R. V. narodeného XXXX rukami za ramena do kresla, v ktorom sedel, a povedal mu, že ho zahrdúsi, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prokurátorka odvolanie. V písomných dôvodoch odvolania poukázala na obsah trestného oznámenia poškodeného R. V., ktoré podal po spáchaní skutku, tiež výpovede poškodeného aj svedkyne U. V., ako aj prepisy telefonátov poškodeného a svedka M. V. na linku 158, z ktorých vyplývajú obavy o život a zdravie poškodeného. Dodala taktiež, že ako všeobecný dôkazný prostriedok v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. je možné chápať aj výsluch obvineného, ak bol urobený procesne bezchybným spôsobom. Okrem toho existuje aj špecifický inštitút, ktorým je vyhlásenie obvineného v prípade podmieneného zastavenia trestného stíhania. Priznanie obvineného k spáchaniu stíhaného skutku zaprotokolované v zápisnici o jeho výsluchu je potom použiteľné pre všetky štádiá trestného konania. Navyše na hlavnom pojednávaní obžalovaný uviedol, že voči poškodenému - svojmu otcovi smeroval slová, že ho „zahrdúsi“. Poukázala taktiež na to, že v rámci návrhov na vykonanie dôkazov na hlavnom pojednávaní bolo v podanej obžalobe navrhované, aby podľa § 73 ods. 2 písm. c), d), ods. 4 Tr. zák. bolo obžalovanému uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Keďže súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní oboznámil znalecký psychiatrický posudok na obžalovaného, ktorý takéto „odporúčanie“ obsahoval, bolo potrebné, aby súd prvého stupňa v zmysle § 289 ods. 1 Tr. por. rozhodol aj o tomto návrhu prokurátora. Navrhla preto, aby ho odvolací súd

napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. zrušil v celom rozsahu a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní zotrval prítomný prokurátor krajskej prokuratúry na písomných dôvodoch uvedených v odvolaní podriadenej prokurátorky. Obžalovaný sa vyjadril, že s rozsudkom súdu prvého stupňa je spokojný. Poškodený R. V. požiadal o tom, aby obžalovaný nebol potrestaný, pričom dodal, že vzťahy v rodine sú momentálne dobré.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, kto ich obstaral. Trestný poriadok neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o „mieru“ dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, a ani „váhu“ jednotlivých dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania nemal jednoznačne a bez akýchkoľvek relevantných pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil tým, že poškodený R. V. (otec obžalovaného) a aj svedkovia U. V. (matka obžalovaného) a M. V. (brat obžalovaného) odmietli na hlavnom pojednávaní vypovedať zo zákonných dôvodov - pre príbuzenský pomer k obžalovanému, čím vznikla „dôkazná núdza“. Výsluch obžalovaného, znalecký psychiatrický posudok na obžalovaného a oboznámené listinné dôkazy (vrátane úradného záznamu príslušníka PZ z prepisu telefonátu na linku 158) podľa názoru súdu prvého stupňa umožňovali vyvodzovať len podozrenie, že skutok sa mohol stať tak, ako je uvedený v obžalobe. Zo zásady prezumpcie neviny uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. por. vyplýva nielen zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ale aj to, že obžalovanému musí byť preukázaná vina, čo znamená, že nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech. Ak obžalovaný niektorú skutočnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti. Taktiež ak obžalovaný k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že takéto jeho tvrdenie je nepravdivé. Napriek tomu, že obžalovaný po prednese obžaloby na hlavnom pojednávaní zaujal stanovisko, že priznáva, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v obžalobe, v rámci svojho výsluchu následne už vysvetlil, že na jeho priebeh sa z dôvodu ovplyvnenia alkoholom nepamätá a vychádza len z tvrdení iných osôb (svedkov a policajtov).

S vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožnil, a to z nasledovných dôvodov. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vysporiadal so všetkými dôkazmi a okolnosťami významnými pre svoje rozhodnutie, ktoré podrobne, logicky aj presvedčivo odôvodnil. Na tomto mieste odvolací súd len dopĺňa úvahy súdu prvého stupňa, že poškodený R. V. a svedkovia U. V. a M. V. odmietli vypovedať po vznesení obvinenia už aj v prípravnom konaní, pričom aj podľa odvolacieho súdu neboli splnené zákonné podmienky na prečítanie zápisnice o výpovedi svedkyne U. V. z prípravného konania pred vznesením obvinenia. Jej výsluch totiž nebol vykonaný tzv. kontradiktórnym spôsobom (pri zachovaní práva obvineného na obhajobu), pričom iné vykonané dôkazy aj podľa názoru odvolacieho súdu nepostačovali pre vyslovenie viny obžalovaného bez najmenších pochybností.

Za takejto „dôkaznej núdze“, keď je možné mať za nepochybne preukázané len to, že dňa 12.02.2020 v čase o 16:00 hod. došlo v obývacej miestnosti bytu č. XX na adrese I. XXXX v M. k hádke medzi obžalovaným, ktorým bol v podnapitom stave, a jeho rodičmi, súd prvého stupňa dospel k správne

záveru, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

Ďalej k odvolacím námietkam prokurátorky uvádza odvolací súd nasledovné.

Pokiaľ ide o zápisnicu o trestnom oznámení poškodeného zo dňa 12.02.2020, tento dôkaz nebol v obžalobe ani na hlavnom pojednávaní navrhnutý na oboznámenie. Prítom platí, že súd sa môže pri svojom rozhodovaní opierať len o také dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (§ 278 ods. 2 Tr. por.). Odvolací súd dodáva, že ak by tento dôkaz bol na hlavnom pojednávaní aj oboznámený, v zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky síce trestné oznámenie spadá do kategórie „všetkého“ v zmysle § 119 ods. 3 Tr. por. (za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona) a môže byť na hlavnom pojednávaní čítané ako listinný dôkaz (§ 269 Tr. por.), avšak okolnosť, že podávateľom trestného oznámenia je poškodený nenahrádza jeho výpoveď (pozri primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke pod č. 9/2015 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/45/2018 zo dňa 23.09.2020). Prekonať „dôkaznú núdzu“ pri oprávnenom odmietnutí vypovedania poškodeným prečítaním trestného oznámenia takéhoto poškodeného sa javí byť ako nedostatočné. Vyplýva to aj z toho, že ani výsluch svedka pred vznesením obvinenia nemožno „bez ďalšieho“ použiť v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že nielen poškodený R. V., ale aj svedkovia U. V. a M. V. odmietli vo veci vypovedať. Zároveň odvolací súd vychádza z právneho názoru, že výpoveď možno odoprieť len ako celok, a preto ak svedok odmietne vypovedať zo zákonných dôvodov, je už neprípustné zaznamenávať do zápisnice o jeho výsluchu akékoľvek jeho následné vyjadrenia (skutočnosti, ktoré mali byť predmetom výsluchu) a toľž ich aj brať do úvahy, ako keby svedok ani neodmietol vypovedať (primerane k tomu porovnaj aj R 20/1984).

Na hlavnom pojednávaní nebola prečítaná ani výpoveď obžalovaného z prípravného konania. Preto nemožno akceptovať ďalšiu odvoláciu námietku prokurátorky, že obžalovaný sa v prípravnom konaní mal priznať k spáchaniu skutku uvedeného v obžalobe, a to najmä s prihliadnutím na to, že toto svoje „priznanie“ obžalovaný vysvetlil na hlavnom pojednávaní tak, že vychádzal z tvrdení iných osôb. Taktiež vyjadrenie obžalovaného v zápisnici o jeho výsluchu z prípravného konania v znení „súhlasím s podmieneným zastavením trestného stíhania za podmienok stanovených zákonom“ nie je priznaním viny.

V prípade ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou odvolací súd uvádza, že na jeho uloženie v zmysle záverov znaleckého psychiatrického posudku neboli splnené zákonné podmienky. Tieto znalecké závery mali navyše podklad aj v dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní oboznámené (k tomu pozri vyššie).

Podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. súd uloží ochranné liečenie v prípadoch uvedených v § 39 ods. 2 písm. c) a § 40 ods. 1 písm. c) alebo ak páchatel' činu inak trestného nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný a jeho pobyt na slobode je nebezpečný.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c) a d) Tr. zák. súd tak môže urobiť aj vtedy, ak páchatel' spáchal trestný čin násilnej povahy voči blízkej osobe alebo zverenej osobe a vzhľadom na osobu páchatel'a možno dôvodne predpokladať, že bude v násilnom konaní pokračovať, alebo pod vplyvom návykovej látky alebo v súvislosti s jej užívaním.

Z pohľadu výroku napadnutého rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný - § 285 písm. a) Tr. por., nemožno vyvodiť záver, že obžalovaný spáchal trestný čin a je možné „aplikovať“ na prejednávany prípad ustanovenie § 73 ods. 2 Tr. zák. Preto správne súd prvého stupňa neurobil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku aj výrok o ochrannom opatrení - § 164 písm. b) Tr. por.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje

možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok. V prejednávanej veci ale takýto stav vôbec nenastal.

Aj odvolací súd z pohľadu vyššie uvedeného poukazuje na základnú zásadu trestného konania in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obvineného (§ 2 ods. 4 Tr. por.). Použitie tejto zásady prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu danej veci, v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. V prejednávanej veci súd prvého stupňa postupoval súladne aj z pohľadu tejto zásady.

Z takto rozvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a zákonný, a preto odvolanie prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.